Я кохаю ті хмари похмурі,
Що під час велетенської бурі
Як озвуться, то слово їх — грім,
А ударять — перуном палким,-
І здригнеться земля серед бурі,
Як гуркоче розгніваний грім.
Я кохаю ту квітку маленьку,
Що і вітрик зламає бідненьку:
У громами сполохані дні
Захищать її любо мені,
Боронити від лиха бідненьку
В блискавками сполохані дні.